

— А Марія, прилагаше още въ себе си, искупленіе на Намѣстника.

— Ами сега? Подкачи пакъ, само искрата нѣмамы; и-мамы нужда отъ размириникъ.

— Ето и размириникъ имамы отговори Геновини, като просвѣтенъ извнезапу.

И прѣстътъ му сочаше къмъ Маркыза, момъкъ около двадесетъ и седемъ години, на израстъ средень и лекъ, съ лице припърлено отъ слънцето, съ чърты широки и изразителны, съ очи черны и меланхолическы, съ русъ косъ нависнахъ на грязнове по вратътъ му, облѣченъ въ рыбарскы дрехы и седнахъ бѣше прѣдъ вратата на насрѣщникъ къщъ.

А този момъкъ бѣше Тома Аниелъ.

— Ето повтори Геновини, ето самыйтъ който може да размири вспчкый Неаполь.

— Какъ! попыта Шатильонъ зачуденъ, този полугодийтъ лазаронийъ ли?

— Самъ той; елате подирѣ ми и ще видите.

Наистинъ Геновини познаваше Мазаниела. Отъ единъ мѣсець на самъ го дираше внимателно, знаеше какво бѣ направилъ и какво можеше още да направи.

— Боляринътъ и ученыйтъ слѣзохъ на стѣдъкъ но не видѣхъ вече рыбаля.

Попытвать съсѣдытъ за него и ся научавать че трѣгнѣлъ за Амафію.

Да ся завтечемъ къмъ пристанището да то стигнемъ и да го задържимъ, каза Геновини. И като вървѣхъ прѣзъ градътъ минѣхъ по край Кармилскытъ черкъа и тогазъ само си наумихъ че бѣше празникътъ на Дѣвъ Марію. Безбройно множество бѣше покрыло пѣтищѣтъ на около, двороветъ и храмътъ; почти вситъ жители на Неаполь бѣхъ тамо, и чакахъ да видятъ еднъ гледкъ освятаена отъ много годишенъ обычай, примѣръ на битвъ между сара-